

[Steincke.]

ærede Justitsministers Udtalelser om Konstitutionen i Løgstør Dommerembede bør arbejde hurtigt. Jeg tilsiger altsaa paa mit Partis Vegne en velvillig Behandling af Lovforslaget.

Rytter: Den højtærede Justitsminister har fremsat dette Lovforslag, der gaar ud paa, at der skal oprettes et nyt Dommerembede i Nibe. Jeg tror, at man i nogen Maade trænger til en historisk Udvikling, og jeg havde ud fra mit Kendskab til det ærede Medlem Hr. Steincke, som jeg ved er Grundigheden selv, haabet, at han vilde været gaaet ind paa en saadan. Men det gjorde han ikke, og i Følge de enkelte Udtalelser, han kom med, lod det til, at den historiske Udvikling ikke stod ham rigtig præsent. Jeg skal derfor tillade mig at gennemgaa Sagen lidt nøjere.

Det varede ikke længe, efter at Retsplejeloven var blevet vedtaget, før man i Administrationen saa, at man havde begaaet en stor Fejl ved at oprette alle de mange smaa Dommerembeder. Før Retsreformens Ikrafttræden havde man nemlig ikke haft Overblik over, hvor meget der i Virkeligheden gik over til Politimestrene fra Dommerne, og yderligere skete der det, at en hel Del af Undersøgelserne vedrørende de kriminelle Sager gik bort fra Domstolene og blev henlagt til Politiet. Dette medførte, at man fra Administrationens Side indsaa, at der var oprettet alt for mange Dommerembeder. Da jeg i sin Tid i 1920 overtog Justitsministeriet, var derfor Administrationens Stilling meget tydelig og klar, nemlig den, at det blev nødvendigt for Administrationen at søge at begrænse de smaa Embeders Antal. Motiveringen herfor var forskellig, bl. a. den, at ved mange af Dommerembederne var der ikke tilstrækkeligt at bestille, og at dette gjorde et daarligt Indtryk paa Befolkningen. Der til kom yderligere, at man til alle Tider har rost den danske Dommerstand for dens fuldstændige Uafhængighed af Administrationen, men en saadan Uafhængighed kan daarligt opretholdes, hvis Embederne er saa smaa, at deres Indehavere føler sig økonomisk trykket.

Administrationen saa derfor saaledes paa det efter Retsplejelovens Ikrafttræden, at det var nødvendigt at begrænse Dommerembedernes Antal, og Administrationen var saa sikker i sin Sag, at det første Lovforslag, som jeg skulde gennemføre, gik ud paa Nedlæggelse af tre Dommerembeder. Skæbningen var mig oven i Købet saa ugunstig, at

jeg maatte gaa ind for at nedlægge Dommerembedet i min egen Valgkreds, Stubbekøbing, som jeg dengang var Folketingsmand for; men da Administrationen havde det faste Standpunkt, at der ingen Vej var uden om, maatte jeg selvfølgelig bøje mig og gaa ind for, at Stubbekøbingembedet blev nedlagt. At lokale Interesser altid gør sig gældende, er klart, men det, at disse Dommerembeder blev nedlagt, gjorde samtidig, at Administrationen stod meget stærkt over for Befolkningen, idet den med stor Styrke kunde gøre gældende: Hvad der i sin Tid er sket er forkert, og det har oven i Købet vist sig, at Justitsministeren har været nødt til at nedlægge en Retskreds i sin egen Valgkreds.

Men det var ikke blot Administrationen, der var inde paa dette Synspunkt. Spørgsmaalet kom ogsaa frem i Sparekommissionen, hvor man oplevede det Særsyn, at alle Partier i Kommissionen var enige om Princippet, var enige om at støtte Administrationen i dens Synspunkt: vi maa reducere her, enten af den ene eller af den anden Grund, ikke blot af Sparehensyn, men ogsaa af andre Aarsager. Spørgsmaalet blev ligeledes draget frem under Finanslovdebatten i 1925, og der blev ogsaa der fra alle Partiers Side udtalt Tilslutning til det samme Synspunkt: der er sket en Fejl i sin Tid ved Retsplejelovens Ikrafttræden, det er nødvendigt, at der her sker en Begrænsning. Denne Enstemmighed var saa stor, at den daværende Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Steincke, senere udtalte i Rigsdagen, at han maatte opfatte det som et Synspunkt, alle Partier delte. Foruden at det altsaa var Administrationens Synspunkt og yderligere var godkendt af Sparekommissionen og under Finanslovdebatten, kom det gentagne Gange frem i Lønningsudvalget og i Finansudvalget, at man delte det samme Synspunkt: der var begaaet en Fejl, og det var nødvendigt, at der skete en Ændring.

Selvfølgelig var man i Administrationen klar over, at det maaske kunde knibe at faa Rigsdagen med, idet der som bekendt altid bliver megen Debat, naar lokale Hensyn kommer frem, men den daværende Justitsminister følte sig meget stærk, han havde en stærk Administration bag sig med gode Argumenter paa Haanden, han havde Sparekommissionen bag sig, han havde Finanslovdebatten i 1925 bag sig, og han havde gentagne Forhandlinger i Finansudvalget og Lønningsudvalget bag sig. Med den diktatoriske Evne, det ærede Medlem Hr. Steincke jo sidder inde med,